

РЕШЕНИЕ

№ 284

гр. Варна, 21.03.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ОКРЪЖЕН СЪД – ВАРНА, IV СЪСТАВ ТО, в публично заседание на двадесет и първи февруари през две хиляди двадесет и четвърта година в следния състав:

Председател: Мила Й. Колева

Членове: Тони Кръстев
Десислава Г. Жекова

при участието на секретаря Нели П. Катрикова Добрева
като разгледа докладваното от Десислава Г. Жекова Въззивно гражданско дело № 20243100500120 по описа за 2024 година

за да се произнесе, взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 259 и сл. ГПК.

Образувано е по **въззивна жалба вх. 7813/23.11.2023г.**, подадена от „Юробанк България“ АД, ЕИК 000694749, със седалище и адрес на управление: гр. София, район „Витоша“, ул. „Околовръстен път“ № 260, чрез адв. С. З., срещу **Решение № 276/22.10.2023г., постановено по гр.д. № 524/2023г. на ПРС**, 5-ти съдебен състав, с което е отхвърлен предявеният иск, на основание чл. 422, вр. с чл. 415, ал. 1 ГПК за приемане за установено, че ответникът С. Р. С., ЕГН: ***** с адрес: ....., в качеството му на кредитополучател по договор за потребителски кредит № FL667122/14.12.2012 г., изменен с Анекс №1/07.04.2014 г., сключен с „Юробанк България“ АД, дължи на ищеца главница в размер на 5564.67 (пет хиляди петстотин шестдесет и четири лева и 67 ст.) лева за периода от 14.09.2015 г. до 04.01.2023 г., ведно със законната лихва от датата на постъпване на заявлението в съда – 10.01.2023 г. до изплащане на вземането, за които суми е издадена Заповед за незабавно изпълнение № 23/11.01.2023г. по ч.гр.д. № 32/2023 г. на ПРС, допълнена с Определение № 130/01.02.2023 г. по ч.гр.д. № 32/2023 г. на ПРС.

Процесуалният представител на „Юробанк България“ АД развива доводи за недопустимост, неправилност и незаконосъобразност на решението. За неправилен сочи изводът на ПРС, че процесният Договор за потребителски кредит № FL667122 от 14.12.2012 г. е недействителен на основание чл. 22 ЗПК. Намира, че за достигане до този правен извод първоинстанционният съд е използвал три основни аргумента, спрямо всеки от които въззивникът

развива своето становище. По аргумента, че банката-кредитор не била изпълнила задължението си по чл. 5, ал. 1 ЗПК да предостави на кредитополучателя преддоговорна информация относно отпускания потребителски кредит съобразно Приложение № 2 към ЗПК отбелязва, че в нормата на чл. 22 ЗПК не е предвидено изпълнението на такова задължение за действителност. Поради това счита, че първоинстанционният съд не е спазил материалния закон на чл. 22 ЗПК и е обявил процесния договор за банков кредит за недействителен на непредвидено в посочената разпоредба основание. По отношение на втория аргумент на съда за недействителност на договора, обоснован с липсата на договаряне по критериите относно размера на ГПР, прието за нарушение на чл. 11, ал. 1, т. 10 ЗПК, въззивникът посочва, че отново ПРС е превишил своите правоприлагащи правомощия, позовавайки се на нарушение, което не е заложено в ЗПК. Счита, че годишният процент на разходите е посочен ясно в клаузата на чл. 3, ал. 4 от процесния договор (а именно 14,93 %), включително с взетите допускания, използвани при изчисляване на годишния процент, а общата дължима сума от кредитополучателя била определена и изчислена към момента на сключване на договора – в размер на 20 890,26 лв. Допълнително ГПР фигурирал и в чл. 8 от сключения към договора Анекс № 01 от 07.04.2014 г. По силата на цитираните клаузи, въззивникът намира, че с процесния договор са спазени изискванията на чл. 11, ал. 1, т. 10 ЗПК, поради което неправилно и в нарушение на материалния закон е приемото му за недействителен. Третият аргумент на съда, че размерът на главницата съгласно Анекс № 1 и приложения погасителен план е неясен, въззивникът счита за неверен и опроверган от приетите по делото писмени доказателства и изготвената съдебно-счетоводна експертиза. Посочва, че размерът на непогасената главница бил коректно записан в анекса и в съответствие с погасителния план, като общият размер на главницата се твърди, че е възлизал на 12 200,24 лв., а непогасеният размер на главницата към датата на подписване на Анекс № 01 от 07.04.2013 г. - 11 885,96 лв. Счита, че първоинстанционният съд неправилно е приел наличието на неяснота по тези въпроси и съответно основание за обявяване на целия договор за банков кредит за недействителен, съгласно чл. 22 ЗПК. Въззивникът счита, че с некредитирането на данните от приетата по делото СЧЕ относно размера на дължимите суми по процесния договор за банков кредит е налице пропуск на съда, довел до нарушение на съдопроизводствените правила, което се отразило върху правилността на обжалваното решение и е самостоятелно основание за неговата отмяна в цялост. В заключение, се настоява за отмяна на първоинстанционния акт и за решение, с което се уважава предявеният иск. Претендират се разноските, сторени в заповедното, първоинстанционното и въззивното производства.

В дадения по чл. 263, ал.1 ГПК срок отговор на въззивната жалба не е постъпил.

В открито съдебно заседание пред въззивната инстанция въззивникът поддържа жалбата с писмена молба и претендира разноски. Въззиваемият, чрез процесуален представител, оспорва въззивната жалба и претендира разноски.

Производството пред РС – Провадия е образувано по искова молба на „Юробанк България“ АД срещу С. Р. С., подадена по реда на чл. 422 от ГПК за приемане за установено в отношенията между страните, че ответникът С. Р. С., в качеството му на кредитополучател по договор за потребителски

кредит № FL667122/14.12.2012 г., сключен с „Юробанк България“ ЕООД, дължи на ищеца главница в размер на 5564.67 лева за периода от 14.09.2015 г. до 04.01.2023 г., ведно със законната лихва от датата на постъпване на заявлението в съда – 10.01.2023 г. до изплащане на вземането. Претендират се и съдебно-деловодните разноски пред заповедния и исковия съд.

В исковата молба се твърди, че страните сключват на 14.12.2012 г. договор за потребителски кредит №FL667122, по силата на който ответникът е усвоил сумата от 11440 лева с краен падеж на кредитното задължение – 14.12.2022 г. На 07.04.2014г. към договора е подписан Анекс №1/07.04.2014г., ведно с погасителен план към същия. В тази връзка се посочва, че към момента ответникът дължи сумата от 5564.67 лева главница по договора за периода от 14.09.2015 г. до 04.01.2023 г., ведно със законната лихва. По същество се моли за уважаване на предявения иск.

В писмения отговор по чл. 131 ГПК се оспорва предявеният иск. Счита се, че същият е недопустим, евентуално неоснователен. Заявява се, че договорът за кредит е сключен в нарушение на разпоредбите на ЗПК, тъй като не е посочено от какво се състои ГПР от 14.93 % и началната му датата на изчисляване; не е посочен лихвен процент по кредита, условията за прилагането му, първоначален лихвен процент, индекс или референтен лихвен процент за увеличение, условията за промяна на лихвения процент. В тази връзка се твърди, че договорът за кредит е недействителен, поради неспазване на изискванията на чл. 11, ал. 1, т. 10 и 12 от ЗПК. Навежда се и възражение за изтекла кратка 3-годишна погасителна давност, евентуално 5-годишна давност за неизплатения остатък, който тече от падежа на всяка погасителна вноска. По същество се моли за отхвърляне на исковата претенция. Претендират се разноски.

След съвкупна преценка на доказателствата по делото, по въведените с жалбата оплаквания, съдът намира следното от **фактическа и правна страна**:

Въззивната жалба е редовна по смисъла на чл.267, ал.1 ГПК, подадена е в срок от надлежна страна, срещу подлежащ на въззивно обжалване съдебен акт, поради което е допустима и подлежи на разглеждане по същество.

Правомощията на въззивния съд, съобразно разпоредбата на чл. 269 ГПК, са да се произнесе служебно по валидността и допустимостта на обжалваното в цялост първоинстанционно решение, а по останалите въпроси – ограничително от посоченото в жалбата по отношение на пороците, водещи до неправилност на решението.

Първоинстанционното решение е постановено от надлежен съдебен състав, в рамките на предоставената му правораздавателна компетентност, поради което е валидно.

Наличието на всички положителни и липсата на отрицателните процесуални предпоставки във връзка със съществуването и упражняването на правото на иск при постановяване на съдебното решение, обуславя неговата допустимост, поради което въззивният съд дължи произнасяне по съществото на спора.

От приетите по делото писмени доказателства и заключение по приетата в първоинстанционното производство и неоспорена съдебно-счетоводна експертиза, съставът на въззивния съд достига до извод, че между страните валидно е възникнала облигационна връзка по посочения в исковата

молба и представен договор за потребителски кредит №FL667122/14.12.2012г., доколкото и отпуснатият кредит е усвоен.

В изпълнение на задължението си да съблюдава спазването на императивни правни норми и да следи за неравноправни клаузи в потребителските договори въззивният състав анализира съдържанието на сключения договор и последващ анекс към него.

Подписаното съглашение съдържа пълна, изчерпателна и ясна информация за потребителя досежно конкретния размер на всяко едно задължение и основанията за неговата дължимост, поради което и включително в съответствие с изискванията на ЗПК, договорът за кредит е сключен по ясен и разбираем начин, с предоставяне на конкретизирана информация по смисъла на чл.10, ал.1 ЗПК.

Цялата необходима информация е представена на кредитополучателя – детайлно описание на задълженията, включително чрез предоставяне на погасителен план с размер на всяка погасителна вноска общо и по компоненти, краен размер на задължението, който е изрично посочен в абсолютна сума и в чл.3, ал.4 от договора, условия, подписани на всяка страница от потребителя съобразно изискването на чл.11, ал.2 ЗПК. Всички условия на договора са ясно и четливо написани.

По отношение клаузите за лихвен процент, същият е ясно и разбираемо дефиниран по размер и начин на формиране в чл.3 от договора и чл.4 и чл.5 от последващия анекс, описан и от вещото лице. Към момента на сключване на договора и анекса, всички компоненти на договорената лихва са ясни и лихвата недвусмислено определена по размер в погасителния план. От заключението на вещото лице е видно, че по време на целия срок на договора липсва последваща едностранна промяна от страна на банката на първоначално договорената лихва с договора и анекса, приета от потребителя.

ГПР по договора е в рамките на максимално предвидения размер в нормата на чл.19, ал.5 ЗПК, а именно 14.93%. В ал.5 на чл.3 са изброени допусканията при изчисление на ГПР съгласно изискването на чл.11, ал.1, т.10 ЗПК. Въззивният съд не споделя извода на първоинстанционния съд и не кредитира заключението на вещото лице в частта, с която е посочено, че ГПР включва освен договорна лихва и застраховки и такси, тъй като от една страна от погасителните планове към договора и анекса е видно, че графите за такси и застраховки са с нулеви стойности. От друга страна, от самото заключение на вещото лице по съдебно-счетоводната експертиза досежно извършваните плащания от кредитополучателя не се установява банката да е отнасяла суми за погасяване на такси и застраховки.

Чл.6, ал.3 от договора обективира и спазването на изискването на чл.11, ал.1, т.12 ЗПК.

При всичко гореизложено, не се открива приложение от страна на въззивника на неравноправни клаузи, които да обуславят извод за неравновесие в правата и задълженията на банката и потребителя по смисъла на чл. 143 ЗЗП, както и основания за недействителност на договора по чл.22 ЗПК.

За пълнота и по изводите на първоинстанционния съд следва да се посочи, че е основателно оплакването във въззивната жалба, че чл.22 ЗПК не визира като основание за недействителност на договора непредоставянето на

стандартен европейски формуляр и отделна преддоговна информация по чл.5 ЗПК. От конкретно ангажираните от въззивника в първоинстанционното производство и неоспорени писмени доказателства е видно, че кредитът е предоставен именно в поискания размер от 11 400 лв. съобразно подаденото от кредитополучателя изрично искане, като съдът по-горе обоснова извод, че в подписания на всяка страница договор от кредитополучателя се съдържат всички изискуеми от закона компоненти, даващи му възможност за информирано решение за икономическите последици от сключването на договора по смисъла на чл.5, ал.1 ЗПК. Видно от отбелязването в договора, потребителят е получил екземпляр от същия и чл.17 от договора предвижда правото му, без да дължи обезщетение или неустойка и без да посочва причина, да се откаже от договора в срок от 14 дни, което не е сторил, напротив, усвоил е кредитната сума и е извършвал доброволни плащания по договора.

Крайният падеж на задължението за главница в цялост съобразно сключения анекс от 07.04.2014г. и погасителен план към него е 14.12.2022г., поради което е настъпила изискуемостта към датата на подаване на заявлението за издаване на заповед за изпълнение /11.01.2023г./.

От приобщеното и кредитирано от съда заключение по съдебно-счетоводната експертиза се установява, че след приспадане на констатираните извършени от кредитополучателя плащания на главница /6697.12лв./ и договорна лихва и законна лихва /6830.19лв./ /плащания са отнасяни само към тези задължения/, дължимият остатъчен размер на претендираната главница възлиза именно на 5564.67лв., поради което искът се явява доказан и по размер.

При тези изводи, подлежи на обсъждане направеното своевременно от ответника възражение за изтекла погасителна давност. Настоящият въззивен състав споделя разрешението, дадено с Решение №45/17.06.2020г. по т.д. №237/2019г., II т.о. на ВКС, по което след допускане до касация по материалноправния въпрос „Кой е началният момент, от който започва да тече давностният срок за вземания за главница по погасителни вноски по договор за банков кредит?“ е разяснено, че липсва периодичен характер на плащанията по договор за кредит и е приложима общата 5-годишна давност спрямо главницата по погасителните вноски. Началният момент на течението на давността е свързан с изискуемостта на съответната погасителна вноска. Респективно, погасени с общата петгодишна давност при съобразяване датата на подаване на заявлението за издаване на заповед за изпълнение /11.01.2023г./, се явяват вноските за главница по погасителен план към анекса до 14.12.2017г. Размерът на задължението за главница по този погасителен план, считано от 14.01.2018г. до края на срока на договора, възлиза на 8773.15лв. Както беше посочено, съобразно заключението на вещото лице, размерът на незаплатената главница от кредитополучателя е в претендирания размер от 5564.67лв. Изложеното обуславя извод, че вземането в този размер за периода 12.01.2018г. до 04.01.2023г. не е погасено поради изтекла давност.

Поради несъвпадане правните изводи на двете инстанции, първоинстанционното решение следва да бъде изцяло отменено, като вместо него бъде постановено друго, по силата на което да бъде изцяло уважен предявеният иск от „Юробанк България“ АД срещу С. Р. С. с правно основание чл.422 ГПК, като бъде прието за установено, че ответникът дължи на ищеца главница в размер на 5564.67 лева за периода от 12.01.2018г. до

04.01.2023 г. по договор за потребителски кредит № FL667122/14.12.2012 г., изменен с Анекс №1/07.04.2014 г., ведно със законната лихва от датата на постъпване на заявлението в съда – 10.01.2023 г. до изплащане на вземането, за която сума е издадена Заповед за незабавно изпълнение № 23/11.01.2023г. по ч.гр.д. № 32/2023 г. на ПРС, допълнена с Определение № 130/01.02.2023 г. по ч.гр.д. № 32/2023 г. на ПРС.

По разноските в процеса:

Предвид изхода на спора, своевременно отправените искания, представените доказателства и на осн. чл.78, ал.1 ГПК, въззиваемият С. Р. С. следва да бъде осъден да заплати на въззивното дружество сторените в производството разноски за държавни такси, експертиза и адвокатски възнаграждения в общ размер от 2555.52лв., от които 805.17лв. разноски за заповедното производство, 1639.05лв. разноски за първата инстанция и 111.30лв. разноски за въззивното производство. Въззивният съдебен състав, преценявайки фактическата и правна сложност на делото и извършените по него процесуални действия, намира за неоснователно направеното в първата инстанция от процесуалния представител на ответника възражение по реда на чл.78, ал.5 ГПК за прекомерност на претендираните от ищеца адвокатски възнаграждения за заповедното и първоинстанционно исково производство. Съобразно чл.7, ал.2, т.2 и ал.7 от Наредбата за минималните размери на адвокатските възнаграждения, минималният еднократен размер за заповедното производство е 578.23лв., а претендираният от заявителя 693.88лв., минималният еднократен размер за исковото производство е в размер от 856.47лв, а претендираният от ищеца 1027.76лв., които претендирани размери не надвишават значително посочените минимални размери.

Водим от горното, съдебният състав,

РЕШИ:

ОТМЕНЯ изцяло Решение № 276/22.10.2023г., постановено по гр.д. № 524/2023г. по описа на РС - Провадия, 5-ти съдебен състав **И ВМЕСТО НЕГО ПОСТАНОВЯВА:**

ПРИЕМА ЗА УСТАНОВЕНО в отношенията между страните, че ответникът С. Р. С., ЕГН: ***** с адрес: ....., **дължи на ищеца „Юробанк България“ АД**, ЕИК 000694749, със седалище и адрес на управление: гр. София, район „Витоша“, ул. „Околовръстен път“ № 260, сумата от **5564.67 лв.** /пет хиляди петстотин шестдесет и четири лева и шестдесет и седем стотинки/, представляваща главница за периода от 12.01.2018г. до 04.01.2023г. по договор за потребителски кредит № FL667122/14.12.2012 г., изменен с Анекс №1/07.04.2014 г., ведно със законната лихва от датата на постъпване на заявлението в съда – 10.01.2023 г. до изплащане на вземането, за която сума е издадена Заповед за незабавно изпълнение № 23/11.01.2023г. по ч.гр.д. № 32/2023 г. на ПРС, допълнена с Определение № 130/01.02.2023 г. по ч.гр.д. № 32/2023 г. на ПРС, на основание чл.422, ал.1, вр. с чл.415 ГПК.

ОСЪЖДА С. Р. С., ЕГН: ***** с адрес: ....., **да заплати на „Юробанк България“ АД**, ЕИК 000694749, със седалище и адрес на управление: гр. София, район „Витоша“, ул. „Околовръстен път“ № 260,

сумата от 2 555.52 лв. /две хиляди петстотин петдесет и пет лева и петдесет и две стотинки/, представляваща сторени в заповедното, първоинстанционното исково и въззивното производство разноси, на основание чл.78, ал.1 ГПК.

Решението подлежи на обжалване пред Върховен касационен съд в едномесечен срок от съобщаването му на страните, при условията на чл. 280 ГПК.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____